

מסורת הש"ס

(א) [מסופתה דמרותה
פ"ט ה"ה] (ב) [שם]
(ג) [ל"ל אש"ן] (ד) [ימלא עב]
עד, (ה) [ואסרת רש"ש]
(ו) [סוף פרק י' דמרותה]
(ז) [עין תוס' בטרות לא]
ד"ה א"כ, (ח) [ענך דקל
א, (ט) [פסהדרי' 1, 1] (י) [עב
כאן בערין], (יא) [ע"ע
תוס' לקמן ק. ד"ה
כשקדם],

תורה אור השלם

1. וְלִקְחָהּ הַכֹּהֵן אֶת הַזֶּרֶעַ
בְּשִׁלְהָ מִן הָאֵיל הַזֶּה
מִצָּדָה אַחַת מִן הַסֵּל
וּרְקִיק מִצָּדָה אַחֵר וַתֵּן
עַל כַּפֵּי הַהֹדֶד אֶת
הַתְּהֵלֶל אֶת נֹדֶד:
במדבר יט י

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ב' וכו'
שם בהן להעלות
(ב) תוס' ד"ה ב' וכו'
אפרות וכו' בנמצא כ"ל
ותיבת בשאר נמחק
(ג) ד"ה דנפל וכו' דילמא
אל תדא מדי ויתבי בצירי
דמכרתה ולא סליק להו
דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות
מכשיעור (יומא עב.).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

עין משפט
נר מצוה

ע"א ב מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות הל'
יט [כ] סמג לאחין קמח
טוש"ע יו"ד סי' פו סעיף
ה' 1:
פ' א מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות הל'
ט' [ופט"ו הלכה דין] סמג
לאחין קמח טוש"ע יו"ד סי'
5 סעיף א וסי' טז סי'
פ'א ד' [מ"י פט"ו שם
הלכה זין] טוש"ע
יו"ד סי' טז סעיף 1:
פ'ב ה מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הל' צ' ופ"צ מהל' שבת
עשור הלכה 1:
פ'ג ו מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הל' ט' סמג לאחין קל
קמח טוש"ע יו"ד סי' פו
סעי' ה וסי' טז סעיף 1:

שיטה מקובצת

א' דחצי שיעור אסור
מן התורה כדאמרין חצי
שיעור מין: [ב] בחצי
זית אלא בשיעור שלם:
[ג] בתמימה וכולי האי מי
מולולין: [ד] ובין שאין
וכו' אסור ואילו כי לא
יהיב טעמא: [ה] אלא
בכמה לאו בששים אלמא:
[ו] ואסור לזרים והאיל
נאכל לבעלי דהא שלמים
הוא כצ"ל ועל שאר כל
הדברים עד סוף העמוד
גרשם עליו: [ז] הכא לא
פרך. י"ב ע"י תוס' בכורות
דף ל"א ע"ב: [ח] משמע
טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשיעוריה
במאי דבלע נמי דיקולא.
כלומר דיקולא היה רותח
ונפל כותא תרבה לתוך
דיקולא רותח וסבר רב
אשי לשיעוריה ששים
במאי דבלע בו. ההוא (כ)
פלגא דיתא כו' כלומר נפל
לדיקולא רותח. לשיעוריה
בתלתין פלגי דויתא כלומר
דאי היו שם שלשים
חצאי ויתא דבישרא היה
מתיר שהיה מקיל ביותר.
ההוא דאתא לקמיה דרבן
גמליאל. כלומר חצי זית
חלב שנפל לתוך יורה
של בשר ורותח. אבא
לא שיער כו' שהיה מקיל
בחצי שיעור:

בביצת אפרוח. וה"ה (א) בשאר צנמא צה דס דשדא תיכלא
בכולה ונראה דטמאה שהיא קלופה אפשר לאסורה
ובירושלמי (ב) גבי גיעולי צליים משמע דיש חילוק בין קלופות לשאין
קלופות ושמא לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא בקלופה
הא בשאינה קלופה משום דקמס
צליים מבשלים אותן בקליפתן:
פירוש קא מפרש. והכא לא
פריך ד"ה אסורות אסורות למה
לי וכן צנמה דוכתין וצנמה דוכתין
פריך: **דנפלא בדיוקלא דבשרא.**
צערין (ב) צנמו צהדי היא ניימא ודיקולא
שפילט) פירוש קלמא וכוזמו צמזומה
הגאונים דהכי קאמר דנפל ליורה
גדולה שיש צה שיעור דיקולא (א) וקשה
כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר
סבר רב אשי לשיעוריה צמאי דנפל
דיקולא וצקוטרכ פירש דיקולא
קלמא וקלמא הוא כלי שמצליין צה
צמר כדאמר צמזומה את הספינה
(ב"ב ע"ד). כל שלשים יום מהפך להם
גיהנם כצמר בקלמא ואפשר דקרי
ליה דיקולא משום הרמימות שעולות
צמזומה שנקראים דיקולי כדאמר פרק
כל שעה (פסחים דף לט:). אמר רב
יוסף לא ליחלט איניש תרתי חיתוי
צהדי דהדי דילמא אול חדא (א) צאדי
דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא
מד' רותמא: **ואיבעיא** להו
בששים ואחד בו. ומדלא פירש צהדיא
בששים והיא מותרת ליכא למיפשט
מידי דשמר רבי יהושע צן לוי עלמנו
הוא מסופק ומהיו קשה לדיקמן
קאמר רבי יהושע צן לוי כל איסורין
צתורה צשים משמע [א] צשים
של היתר כמו גיד צשים ואין גיד מן
המניין ויש לומר דהתם משמיה דרב
קפרא קאמר לה אכל הכא מדקאמר
בששים אסור משמע שפיר דבששים
של היתר נמי אסור להכי אית לן
למיימר דלדידיה הוה מספקא ליה:
כל איסורין שבתורה בששים. פירש
צקוטרכ דלף כי לא יהיב טעמא
צעי ששים ואין נראה ומה שהציט
רביה מלקמן אפרש לקמן בעזרת הש"י:

אין
יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס'
ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
אמר רבי חלבו אמר רב הונא ביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת
ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער
במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים
טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס'
אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר
ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדור
אלא מזורע בשלה דכתבי יולקח הכהן את הזורע בשלה וגו' ותניא בשלה

אפרוח. שהצמר נותן טעם ולא שנה טמאה ול"ש טהורה דנבלה
היא: **אכל טמאה.** בלא אפרוח לא: **כיון דאין צה אפרוח קרי**
לה טמאה. ואפילו של עוף טהור: **צליים.** טהורות ששלקן כו':
מכלל דרישא. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולא אפרוח דאי
בטהורה ואפרוח תרתי למה לי:
כיצד ששלקן ונמצא אפרוח צאח
מהם. וזו היא טומאתו וכולן מן
הטהור: **השאל דליים צה אפרוח.**
אשמועינן דיהבא טעמא ואסורה (א)
ואע"ג דמיא צעלמא הוא: יש צה
אפרוח. אפילו טהורה: **מיבעיא.**
כ"ש דיהבא טעמא דהא אפרוח נבלה
היא: **בדיקולא.** קלמא: **סבר רב**
אשי לשיעוריה. היתרא ולאוסופי עלה
מה שצלתה קדרה כדי לצטל את
האיסור והאיסור היה משער כמו
שהוא צה לפנינו מלומדת: **רצנן.**
תלמידים: **דאיסורא לא נלע.** צתמיה.
אף האיסור נלמק ונלמק ונלמק היה צו
יותר אלא הכל משערים כמות שאנו
רואים: **בתלתין פלגי דויסי.** משום
דלא היה כשיעור היה מוזל צצטולו
ולא צעי ששים: **לא סולול צשיעורי**
דצינן. כלומר אפילו צבידי דלא
מיתסר מדאורייתא לא תולול
צשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור
דחצי שיעור אסור מן הטהורה (א) וחצי
שיעור מנין ת"ל כל חלב (ויקרא [ז] בפרק
בתרא דיומא (דף ע"ד). **ראה שאסה**
מטיל צה גבול. ראה מה אתה עושה
שלא טענה ותכשיל הסמוכים עליך
שאתה מטיל צה גבול להמירה צם'
ואחת ואיך מפרש אי צהדי דידה אי
צבר מינה והשומעים יעלה על דעתם
צהדי דידה והרי שני גדולי הדור
נשאלה מהם ולא פירשוה ומאן נינהו
רבי יעקב צר ארדי ורבי שמואל צר
נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן:** פשיט
מפשט. שאיך מטיל שום ספק צצבר
לומר ואיני יודע אם היא מן המניין
של ס"א או לא: **בס' ואחס והיא.**
דהו להו ס"ב: **ההוא דאסא כו'.**
פלגא דיתא דאיסורא הוה וכן עובדא
דר"ש צר רבי: **אבא.** הלא צה
מעשה צה לפנינו ולא מנא אלא מ"ז
והתיר שמע מינה לאו ס' צעי אף
אני מתיר צה שאני מנא צו אלא
מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אבא לא
שיער בארבעים ושבע אני אשער
צמ"ה צתמיה אבא צה לפנינו מעשה
והיה יכול לצטלו צמ"ז ולא שיערו
להתיר ואסר ואני אחריו צמ"ה
וללשון זה אין צריך לפרש צחצי זית
אלא סוף צשיעור שלם: **הא איכא**
שלשים משערין. צתמיה וכולי האי
מי מוזלולין: **הוומא.** כלומר למה צצת
לישאל עליו והלא אפילו שלשים אין
צו צהיתר כמות האיסור ולאו דוקא

קאמר ליה אלא דבר שאינו יכול לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צצן: **בס'.** היכא דצלקניה
ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא דצלקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא צטיל כדאמר
צנמה דוכתין ולקמן (דף טז). נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש (א) להעלות צנמא ואחד וצין שאין כו' אסור חזקי לא יהיב
טעמא צצין ששים לצטוליה דללקמן דקתני אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דלמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא אצמאי
לאו צשים אצמא כי לא יהיב טעמא נמי צצין ששים למר ומאה למר: **והיה לא למדוס כו'.** ואע"ג דאי אחי למילף מיניה
מציית למילף אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא אכא למיימר דאי שלא צמני הוה יהיב טעמא אפילו הכי רבנן אצמור ואמור טעמא
לא צטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים וזהאיל כולו נאכל לצעליו דהא שלמים הוא:
אין